

A 10–12. fejezet Pál védekezése. Olyan védekezés, amelyben elmegy az „esztelen dicsekvésig” is. Miért teszi? Kiderül, hogy a gyülekezetért, mert szereti őket; és az evangéliumért, hogy abban Isten beszédét hallják meg, és az Ő erejét lássák, és ne a szolgákat figyeljék.

A korinthusi gyülekezetben megjelentek más tanítók, igazak (Apollós, Péter) és hamisak (akik „más Jézust, más lelket, más evangéliumot” hirdetnek, 11,4). Az igaz tanítók miatt is pártoskodás volt, ez a korinthusi gyülekezet kiskorúságát jelezte (1Kor 3). Az első alkalommal amellet kellett kiállnia Pálnak, hogy „minden a tiétek, ti viszont a Krisztuséi vagytok”, Ő lett nekünk „bölcességül, igazságul, szentségül és váltságul”, és Ő adta meg azt, hogy mi hívőkké lettünk.

Most (a 2. levél idején) súlyosabbak a problémák: idegen tanítók „más evangéliumot” hirdetnek. A gyülekezet „szépen eltűri”, és ezt Pál tekintélyének az aláásával próbálja igazolni. Azt mondják: Pál nem is apostol, mert gyengén beszél, csak a leveleiben határozott. Azt is mondják: „Apollós, Péter is mást mondott” – nem mondtak mást, csak saját személyiségüknek megfelelően más-más módon mondták el az evangéliumot és a tanítást. A hamis tanítók viszont nem az evangéliumot, hanem elsősorban magukat hirdetik („mi is érünk annyit, mint Pál”, 11,12).

- Benne van a természetünkben, hogy magunkat akarjuk nagynak látni és mutatni, magunkkal akarunk dicsekedni. Az alázatot tanulnunk kell (Mt 11,29).
- A hamis tanítók önjelölt tanítók. Az igazi tanítókat, evangélistákat (és minden szolgát) az Úr hívja el és készíti fel. Erre várni kell; kérni kell, hogy az Úr olyan lelki ajándékokat adjon, és úgy használjon, ahogy Ő akar.

Pál nem magát védi, hanem a gyülekezetért áll ki, azon az áron is, hogy saját magát dicsekvőnek, „esztelennek” mutatja. Szenvedélyesen szereti a korinthusi gyülekezetet. → Helytelen, nem szeretetből fakadó magatartás, ha félreállunk, szerénységet mutatva.

Dicsekszik anyagi szükségeivel (de azzal is, hogy hajlandó ingyen szolgálni), hogy „elvágja az alkalmat”, hogy más tanítók ne mondassák, hogy olyanok, mint ő (11,9-12), ne ajánlhassák magukat órá hivatkozva.

Dicsekszik a szenvedéseivel. Nem szégyelli, hogy megverték, de nem is magát mutatja erősnek, hogy „kibírta”. Azt tanulja és arról tesz bizonyosságot, hogy Krisztus ereje volt vele. Az az erő, amivel Ő is elviselt minden szenvedést – azért, hogy megmentsen minket. Ez a „Krisztus szenvedése” a hívőben: gyenge vagyok, de Krisztus van velem; szenvedek azért, hogy megmentsek másokat, hogy üdvözüljenek.

Dicsekszik a látomásával – miért?

- 14 évvel korábban történt. Valószínű, hogy soha senki másnak nem beszélt róla. – A nagy Isten-élmények elmondásának, a különleges ajándékok felhasználásának „szűk helye” van, indokolt esetben. Azt is csak egyszer említi (1Kor 14,18-19), hogy „mindnyájatoknál inkább tudok nyelveken szólni”.
- „Az ilyennel” (nem „az ilyen emberrel”, és nem magával) dicsekszik. Azzal dicsekszik, amit Istentől kapott: akár mennyei látomás, akár szenvedés.

A látomás is szembesítette őt a gyengeségével (Isten nagysága a saját kicsiségével). Mégis kísértés, hogy elbizakodjon. Ezért kapja a „tövist”.

Az „Isten-élmény” és a tövis együtt jár, együtt kell beszélnie róluk. – Mózes, amikor azt kéri, hogy „mutasd meg nekem dicsőségedet”, szintén túl van sok szenvedésen, és vár is még rá sok. Isten erősítette meg abban, hogy velük lesz, és ne gondolja, hogy egyedül kell helytállnia – se ne fuvalkodjon fel, se ne sajnáltassa magát. Pálnak is szüksége volt ilyen megerősítésre.

Nekünk is szükségünk van a „különleges találkozásokra”, az imádatra. Pl. igeolvasás, imádság közben jöhetnek ezek. Ezekről nehéz beszélni, nem is feltétlenül szükséges (mint ahogy Pálnak is csak itt kellett beszélnie a látomásáról).

Ha kapunk ilyen, akkor készüljünk fel a tövisekre is. Köszönjük meg.

Erőtlenséget (szenvedést, fájdalmakat, üldöztetést) azért kapunk, „hogy a Krisztus ereje lakozzék bennünk”. Ha ebben hiszünk, nem hagyjuk el magunkat, hanem annál inkább figyelünk rá, mit kell cselekednünk, és tesszük is. Tövis nélkül könnyen elbízom magamat: visszaesem abba, hogy a magam erejével, okosságával, „igazságérzetével” cselekszem. Abban nem látszik meg Isten ereje; akinek segíteni próbálok, az sem látja meg Őt.

„Elég neked az én kegyelemem”. A kegyelem: meg nem érdemelt jó ajándék Istentől. Tehát a szenvedés is jó ajándék, ha tőle fogadom el.

Mindent kegyelemből ad Isten, nemcsak a bűnbocsánatot. Amiről Pál beszél: találkozások Istennel, szenvedések stb., azok hozzá tartoznak ahhoz, hogy Krisztussal járok. Az a kegyelem, hogy vele járhatok. Ezen belül kapok mindent: kellemest, kellemetlent. Az erőtlenséget is, „mert az én erőm erőtlenség által végeztetik el”. És az erőt is – vagy „csak” azt, hogy látom, ahogy Isten munkálkodik, ahogy az Ő ereje célhoz ér. Így lehet kevés fizikai erővel segíteni valakinek, rossz beszélőképességgel elmondani az evangéliumot, bátorítani a másikat, „félelem és nagy rettegés között” szolgálni (1Kor 2,3), és eltérni, hogy köszönet helyett bántásokat kapok – annál inkább az fog látszani, hogy Isten munkálkodott és nem én.

2Kor 10,3–5

Mert testben élünk, de nem test szerint hadakozunk; hadakozásunk fegyverei ugyanis nem testiek, hanem erők az Isten kezében erődítmények lerombolására. Ezekkel rombolunk le minden okoskodást és minden magasztalatot, amelyet az Isten ismeretével szemben emeltek, és foglyul ejtünk minden gondolatot a Krisztus iránti engedelmességre.